

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1981

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΑΣ

῾Ο ἐσταυρωμένος ῾Ελληνισμὸς τῶν ἀλυτρώτων ἀδελφῶν μας τῆς Κύπρου, τῆς Βορ. ᾿Ηπείρου, τῆς ᾿Ανατ. Θράκης, τῆς ᾿Ιωνίας, τῆς Ἴμβρου καὶ τῆς Τενέδου αἰῶνες τώρα ἀπαιτεῖ τὴν Δικαίωσι καὶ τὴν ᾿Ανάστασι. Οἱ κυβερνῶντες σήμερον τὴν χώρα ἐπαναπαύονται στοὺς θώκους τῆς ἐξουσίας καὶ ἐξαπατοῦν τὴν ἔνοχή τους συνείδησι μὲ ἐκφράσεις τοῦ τύπου «μικρὰ καὶ ἔντιμος ῾Ελλάς», «ΕΟΚ, εὐημερία» κτλ.

ΕΜΕΙΣ ὅμως, ποὺ οὔτε ὀρθολογιστὲς εἴμαστε, οὔτε δημοκρᾶτες ἀλλὰ **ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ** σκοπὸ καὶ στόχο μας ἔχουμε μία Νέα, νικηφόρο αὐτὴ τὴ φορά, Πορεία τοῦ Τιμημένου Στρατοῦ μας πρὸς τὴν ῾Ελληνικὴ ᾿Ανατολή.

᾿Απαραίτητη προϋπόθεσι θεωροῦμε τὴν δημιουργία τοῦ **ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ,** μιᾶς ὀντότητος δυναμικῆς ποὺ μὲ Αὐτοκρατορικὸ Πνεῦμα θὰ χαράξη τὴν **ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΑΣ** χωρὶς συναισθηματισμοὺς καὶ μὲ πλήρη περιφρόνησι πρὸς τὰ διεθνῆ «δίκαια».

ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Κατὰ τὸν μαρξισμὸν ὁ ΕΘΝΙΚΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ εἶναι ἡ πλέον ἀνοικτὴ ἐπίθεσις τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν ἀστικῶν δυνάμεων ἐναντίον τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Τοῦτο ὅμως τυγχάνει ἀνυπόστατον καὶ ψευδές, ἡ δὲ κομμουνιστικὴ ψευδολογία ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου θέματος ὑπερβαίνει κάθε ἀνεκτὸν ὅριον. Διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ κακοήθους αὐτοῦ ψεύδους ἀρκεῖ νὰ ἀναλογισθῶμεν τὴν ἀνηλεῆ καὶ λυσσώδην καταδίωξιν κάθε ἁγνοῦ Ἐθνικιστικοῦ καὶ Κοινωνικοῦ Κινήματος ἐκ μέρους τῶν ἑβραιοκαπιταλιστικῶν κυβερνήσεων τῆς ὑποδούλου Δύσεως. Ἀρκεῖ νὰ ἀναλαγισθῶμεν πῶς ὅταν κινδύνευσε τὸ διπρόσωπον Σιωνιστικὸν κατεστημένον τῆς Κεφαλαιοκρατίας καὶ τοῦ μπολσεβικισμοῦ, πῶς τότε ὅταν ἀπὸ τὰς Ἐθνικιστικὰς Δυνάμεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Φυλῆς ἐπαπειλήθη ὁ Σιωνισμός, πῶς συνεμάχησεν ἡ «δημοκρατικὴ» Δύσις μὲ τὴν «σοσιαλιστικὴ» Ἀνατολὴ διὰ νὰ πολεμήσουν ἀπὸ κοινοῦ τὸν ἐπικίνδυνον Ἐθνικισμὸν τῆς Ἀναγεννομένης Εὐρώπης! Ἀρκεῖ νὰ ἀναλογισθῶμεν τὴν τελείως ἀντιπλουτοκρατικὴν μορφήν, τὴν καθαρῶς ἐργατικήν, ἀγροτικὴν καὶ Στρατιωτικὴν βάσιν τῶν Ἐθνικοσοσιαλιστικῶν Καθεστώτων τοῦ παρελθόντος.

Καὶ ὅσον διὰ τὸν μαρξισμὸν οὐδεμία ἔκπληξις διὰ τὰ ψεύδη του. Δὲν δύναται ἄλλωστε νὰ ἀναμένει κανεὶς περισσότερα ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θεοποιοῦν τὴν ὕλη καὶ ἀρνοῦνται τὴν πνευματικὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐξιδανικεύουν τὸ ἔγκλημα καὶ ἀρνοῦνται τὸν ΙΔΕΑΛΙΣΜΟΝ.

Ὡς Ἕλληνες Πατριῶται, φυσικὸν εἶναι νὰ ἀρνούμεθα τὴν κομμουνιστικὴν τυραννία καὶ τὸν μαρξιστικὸν ὑλισμὸν δὲν εἴμεθα ὅμως ἁπλῶς καὶ μόνον ἀντικομμουνισταί.

Ἐπὶ τούτου ἀκριβῶς (ἐπειδὴ δὲν εἴμεθα ἁπλῶς ἀντικομμουνισταί), πρέπει νὰ γίνῃ συνείδησις σὲ κάθε ἀγωνιστὴ τοῦ Λαϊκοῦ Ἐθνικισμοῦ ὅτι κάθε συμμαχία μὲ τὰς ἀστικὰς δυνάμεις τῆς δημοκρατικῆς δεξιᾶς καὶ ὑπὸ τὸ κίνητρον ἑνὸς στείρου ἀντικομμουνισμοῦ εἶναι ἐπιζήμιος, βλαβερὰ καὶ ὀλέθριος διὰ τὸν ἀγῶνα μας καὶ διὰ τὰς Ἐπαναστατικὰς μας προσδοκίας. Καὶ τοῦτο διότι πολλὰς φορὰς ὄπισθεν ἑνὸς φαινομενικῶς ἁγνοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος κρύπτονται τὰ συμφέροντα τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τυραννίας.

Ἐξ ἄλλου εἶναι σαφὲς ὅτι ἀφήνοντες τοὺς ἐχθροὺς μας νὰ μάχωνται ἀλλήλων, ἐμεῖς παραμένομεν ἄφθαρτοι ἐνῶ τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον συνεχῶς φθειρόμενον ἀπὸ τὴν διαμάχην κάποτε θὰ εἶναι πλέον ἕτοιμον νὰ καταληφθῇ ὑφ᾽ ἡμῶν. Ἂς ἀφήσωμεν λοιπὸν τοὺς κεντροδεξιοὺς τῆς δημοκρατίας «νὰ βγάλουν τὰ μάτια τους» μὲ τοὺς μπολσεβίκους καὶ ἐμεῖς ἂς προετοιμάζωμεν ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν, ὥραν μὲ τὴν ὥραν, εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰ σχολεῖα, εἰς τὰ πανεπιστήμια, εἰς τὰ ἐργοστάσια καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς, τὴν ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑΝ τῆς ΕΘΝΙΚΟ - ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ!!!

Ένα βιβλίο - Κραυγή διαμαρτυρίας

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίο τοῦ Συναγωνιστοῦ μας Ἀριστοτέλους Καλέντζη «Δημοκρατία 80 — Κάτεργον». Μέσα στὸ βιβλίο του ὁ πολιτικὸς κρατούμενος Ἀριστοτέλης Καλέντζης ἀποκαλύπτει ὅλη τὴν φρίκη τῆς καταπιέσεως ποὺ ὑφίστανται οἱ Ἕλληνες Ἐθνικισταὶ μέσα στὰ δημοκρατικὰ κάτεργα.

Ἀποκαλύπτει ἐπίσης καὶ ὅλους αὐτοὺς ποὺ προκειμένου νὰ σώσουν τὴν ἐξευτελισμένη τους ὕπαρξι δὲν δίστασαν «ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ» νὰ καρφώσουν δεκάδες νεκρῶν Ἐθνικιστῶν καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν στὰ τιμημένα κελλιὰ τῶν πολιτικῶν κρατουμένων.

Καὶ ὅσο γιὰ τοὺς «χαζοχαφιέδες» ἔγινε ἐπιτέλους γνωστὴ ἡ σιχαμερὴ πολιτεία τους. Ὅσο γιὰ τοὺς νέους Ἐθνικοσοσιαλιστὲς ποὺ κατὰ καιροὺς ὁδηγήθησαν στὶς φυλακὲς ἕνα μόνο μποροῦμε μὲ ὑπερηφάνεια νὰ βροντοφωνάξουμε: ΔΕΝ ΤΣΑΚΙΣΑΝ, σὰν τὸ ἀτσάλι ποὺ σκληραίνει πάνω στὸ ἀμόνι ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ σιδερᾶ· ἔτσι καὶ ἡ δική μας ἡ ψυχὴ ἔγινε ἀκόμη πιὸ σκληρὴ ἀπὸ τὰ ἀλεπάλληλα χτυπήματα τοῦ ἑβραιο - καπιταλιστικοῦ κράτους.

Τὸ βιβλίο τοῦ Συντρόφου μας Ἀριστοτέλη Καλέντζη δὲν εἶναι ἕνα ἁπλὸ ἀνάγνωσμα γιὰ νὰ περάση κανεὶς τὴν ὥρα του, εἶναι ἡ κραυγὴ διαμαρτυρίας ὅλων τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικοσοσιαλιστῶν ποὺ καταδιώχθησαν καὶ καταδιώκονται ἀπὸ τὴν δημοκρατικὴ τυραννία εἶναι ὅμως συγχρόνως καὶ ἐγερτήριο σάλπισμα γιὰ νέες μάχες, νέους ἀγῶνες, νέες νίκες!

Εἷς ἐμοὶ μύριοι ἐὰν ἄριστος ᾖ

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΝΑΖΙΣΜΟΣ

Ὅπως καὶ ὁ Ἰταλικὸς Φασισμός, ἔτσι καὶ ὁ Γερμανικὸς Ναζισμὸς σημαδεύουν μία ἐποχὴ εὐρωπαϊκῶν ἀνακατατάξεων. Ἡ ἕνωσις τῆς Ἰταλίας καὶ ἡ γέννησις τῆς τρίτης δημοκρατίας στὴν Γαλλία, δημιούργησε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ φιλελευθερισμὸς θὰ ἐθριάμβευε ἔστω καὶ προσωρινά. Ἀντίθετα στὴν Γερμανία τὸ ἔτος 1871 σήμανε τὴν ἐπέκτασι τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐξουσίας τῶν Πρώσων εὐγενῶν στὴν χώρα καὶ ἡ ἀδιαφορία τοῦ λαοῦ γιὰ τὸ κοινοβούλιο, ἐνίσχυσε τὴν ἐξάσκησι τοῦ ἀπολύτου ἐλέγχου.

Ἦταν μοιραῖο ὅμως ἡ ἐξουσία αὐτὴ νὰ ἀμφισβητηθῆ πολὺ σύντομα καὶ τὴν ἀμφισβήτησι αὐτὴ ἔφερε ἡ ἀπίστευτη βιομηχανικὴ ἄνθησι τῆς Γερμανίας. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ A.J.P. TAYLOR, «ἡ γερμανικὴ βιομηχανία, ποὺ φυτοζωοῦσε γιὰ δεκαετίες κάτω ἀπὸ τὸ ψῦχος τῆς διασπάσεως καὶ τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ δεσποτισμοῦ, βρέθηκε ξαφνικὰ νὰ ἀποτελῆ τὴν καρδιὰ τοῦ Ράϊχ, σὲ μιὰ περίοπτο θέσι εὐνοίας καὶ ὑπερβολικῆς ἀναπτύξεως».[1] Καὶ πράγματι ἀπὸ τὸ 1910, ἡ Γερμανία, διαθέτοντας τόσες βιομηχανικὲς πόλεις, ὅσες ἡ ὑπόλοιπη Εὐρώπη, «ἦταν τὸ πρῶτο ἄλογο σ᾽ ἕναν ἀγῶνα ἀναπτύξεως ἢ καλύτερα ἡ ἀτμομηχανὴ μιᾶς ὑπερδυνάμεως, ποὺ ἔτρεχε χωρὶς κανένα ἔλεγχο μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα... Πρώτη στὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξι, μὲ μεγάλη διαφορὰ ἀπὸ τοὺς δευτέρους· πρώτη σὲ παραγωγὴ χάλυβος, μὲ διπλάσια παραγωγὴ ἀπὸ τὴν Ἀγγλική· πρώτη σὲ ἐξαγωγές, ξεπερνῶτας κατὰ πολὺ τὴν Ἀγγλία· πρώτη σ᾽ ἕνα ἐθνικὸ εσόδημα, κατὰ πολὺ ἀνώτερο τοῦ ἀντιστοίχου Ἀγγλικοῦ ἢ Γαλλικοῦ. Πρώτη σὲ πληθυσμιακὴ αὔξησι, ξέπερνῶντας τὸ 1910 τὰ 65 ἑκατομμύρια καὶ μὲ 60% ἀστικὸ πληθυσμό. Πρώτη στοὺς ἐξοπλισμούς. Πρώτη σὲ φιλοδοξίες...».[2]

Ὁ τεράστιος ὅμως ἀστικὸς πληθυσμὸς τῆς χώρας ἔδειχνε σημεῖα ἀνησυχίας. Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ BISMARK εἶχε ἀποφασίσει σὲ μιὰ μικρὴ ἰσχυρὴ Γερμανία, ποὺ ἀποφεύγοντας τὶς ἐξωτερικὲς προστριβὲς θὰ ἐκυβερνᾶτο χωρὶς προβλήματα ἀπὸ τὴν τάξι τῶν JUNKERS (Πρώσων εὐγενῶν), διασφαλίζοντας ἔτσι τὸν παραδοσιακὸ ταξικὸ διαχωρισμό. Ἡ ροὴ ὅμως τῆς ἐξελίξεως ὁδηγοῦσε ἀλλοῦ. Ἡ ταχύτατη ἀνάπτυξι τοῦ πληθυσμοῦ καὶ εἰδικώτερα ἡ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ εὐρωστία τῆς ἀστικῆς τάξεως, ἀμφισβητοῦσαν τὸ κατεστημένο αὐτό.

Ὁ ἐθνικισμός, προϊὸν τοῦ BISMARK καὶ τῆς νέας Γερμανίας, βασισμένος

1, 2. A.J.P. Taylor, The Course of German History, Hamish και Hamilton, 1945 σελίδες 124 - 160.

στὴν φιλοσοφία τῶν FICHTE, ARNDT, LAGARDE, TREITSCHKE καὶ ἄλλων ἔπαψε νὰ εἶναι προνόμιο τῶν εὐγενῶν καὶ μεταμορφώθηκε σ' ἕναν λαϊκὸ καὶ ἁπλοϊκὸ ἐθνικισμό, ποὺ δεχόταν δύο βασικὲς ἀρχές: τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀρχηγοῦ, προϊὸν τῆς παραδόσεως καὶ τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ ὑπερκράτους, προϊὸν τοῦ μύθου καὶ τοῦ πόθου τοῦ κράτους τοῦ Καρλομάγνου τὸν 8ο μ.Χ. αἰῶνα.

Ὁ Ναζισμὸς ὅπως καὶ ὁ Φασισμός, χωρὶς νὰ ἀποτελῆ ταξικὸ προϊόν, ἕνωσε κι αὐτὸς κάτω ἀπὸ τὴν σημαία του, ἐθνικιστές, σοσιαλιστές, κομμουνιστές, στρατιωτικοὺς καὶ διανοούμενους. Ἀλλὰ ἐνῶ στὴν Ἰταλία εἴχαμε τὴν δημιουργία ἑνὸς κινήματος μέσω τῆς συνενώσεως διαφόρων ρευμάτων καὶ τάσεων χωρὶς τὴν ὕπαρξι προγενεστέρου ἰδεολογικοῦ καὶ πραγματικοῦ ὑποβάθρου, στὴν Γερμανία ἡ ἕνωσις γίνεται πάνω σ' ἕνα βάθρο εὐδιάκριτο καὶ σταθερό: τὸ βάθρο τῆς φυλετικῆς πραγματικότητος.

Τρεῖς ἄνθρωποι δημιούργησαν αὐτὸ τὸ βάθρο: ὁ κόμης GOBINEAU, ὁ VACHER DE LAPOUGE καὶ ὁ HOUSTON STEWART CHAMBERLAIN.

Ἡ θεωρία ποὺ παρουσίασε ὁ GOBINEAU, βασιζόταν στὴν ἀνισότητα τῶν φυλῶν καὶ εἰδικώτερα στὴν ἱκανότητα τῆς λευκῆς φυλῆς νὰ δημιουργῆ πολιτισμὸ ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ νὰ ἀποτελῆ τὸν φορέα ἐξελίξεως καὶ τελειοποιήσεώς του. Ὁ GOBINEAU συνεδύασε τρία βασικὰ στοιχεῖα. Τὸ πρῶτο ἦταν ἡ θεώρησις τῆς ἱστορίας, σὲ ἀναλογία μὲ τὶς φυσικὲς ἐπιστῆμες, τὸ δεύτερο ἦταν ἡ προσέγγισις τῆς ἱστορίας στὴν γενική της μορφὴ κάτω ἀπὸ τὸ πρῖσμα τῆς λογικῆς καὶ τὸ τρίτο ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐξελίξεως μὲ βάσι τὸν ἀριστοκρατικὸ ἀναρχισμὸ σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸν σημιτικὸ δεσποτισμό. Εἶναι εὐνόητη ἡ ἐκρηκτικὴ δύναμις, ποὺ προέκυψε ἀπὸ τὸ ἀμάλγαμα τῶν τριῶν αὐτῶν στοιχείων. Γιὰ δεκαετίες ἡ θεωρία τοῦ GOBINEAU θὰ ἐδέσποζε στὴ δυτικὴ σκέψι χάρις στὴν δύναμι καὶ τὴν νεανική της ὑφή.

Στὸ ογκῶδες σύγγραμμά του, ESSAI SUR L' INE'GALITE' DES RACES HUMAINES (Δοκίμιο ἐπὶ τῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν), ὁ GOBINEAU εἰσήγαγε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ θανάτου τῆς φυλῆς καὶ κατὰ συνέπεια τοῦ θανάτου τοῦ πολιτισμοῦ, σὰν ἀποτέλεσμα φυλετικῆς ἐπιμειξίας. Βάσει αὐτοῦ τοῦ ἀξιώματος παρουσίασε μία ἐντυπωσιακὴ κλίμακα καὶ ἱεράρχησι τῶν πολιτισμῶν ἀπαντῶντας οὐσιαστικὰ στὰ δαιδαλώδη προβλήματα τῆς ἱστορίας.

Γιὰ εἰκοσιπέντε χρόνια ὁ GOBINEAU ἀποτελοῦσε τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο τῆς φυλετικῆς θεωρίας. Δὲν ἔμενε παρὰ νὰ ἀποκτήση ἡ θεωρία του αὐστηρὸ ἐπιστημονικὸ κῦρος. Αὐτὸ θὰ τὸ προσέφερε ὁ VACHER DE LAPOUGE μὲ τὴν ἐργασία του, L' ARYEN, SON ROLE SOCIAL (Ὁ Ἄριος, ὁ κοινωνικός του ρόλος). Γράφοντας στὰ τέλη τοῦ XIX αἰῶνος, ὁ DE LAPOUGE ἀκολούθησε τὸ φυσιοκρατικὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς του καὶ προχωρῶντας ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὸν GOBINEAU εἰσήγαγε τὴν ἀνθρωπολογικὴ θεώρησι τῶν φυλῶν. Βάσει τῶν ἀνθρωπομετρικῶν ἐρευνῶν τῶν CRAMER, GAL, VALOIS καὶ ἄλλων, προσδιώρισε τὰ ἐξωτερικὰ ἀλλὰ καὶ τὰ ἐσωτερικὰ χαρακτηριστικὰ κάθε φυλῆς. Χωρὶς νὰ πα-

ρεκλίνη ἀπὸ τὴν γενικὴ σκέψι τοῦ GOBINEAU, ὁ DE LAPOUGE ἀπέδωσε τὸν ὅρο "Αριος στὴν Ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλή, δέχθηκε τὶς ἴδιες ἱκανότητες γι' αὐτὴν καὶ προσδιώρισε τὰ φυσικὰ καὶ πνευματικὰ χαρακτηριστικά της. Ἐξετάζοντας τὸ θέμα τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἀρίων, ἀντὶ νὰ φέρῃ σὲ ἀντιπαράθεσι τὸν ἀόριστο καὶ ἀφηρημένο ὅρο τοῦ σημιτικοῦ δεσποτισμοῦ, ποὺ δεχόταν ὁ GOBINEAU, προχώρησε στὴν παρουσίασι τῶν Ἰουδαίων σὰν ἀρνητικῆς πολιτιστικῆς μάζας, ὑπεύθυνης γιὰ πολλὰ δεινὰ καὶ ἀνακυκλώσεις τῆς ἱστορίας. Κατακρίνοντας τὸν δεσποτισμό, ὁ DE LAPOUGE δέχθηκε τὴν ἀνωτερότητα τῶν Ἀρίων σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν στάσι τους στὸ πρόβλημα τῆς κοινωνίας, ὅπου «ἡ εὐνοϊκὴ στάσις τους ἀπέναντι στὴν προσωπικὴ ἐλευθερία τοῦ λόγου καὶ τοῦ τύπου, στὴν ἐλευθερία τῆς συλλογικῆς δραστηριότητος καὶ κάθε κοινωνικοῦ συνόλου ἢ ὁμάδος»[1] δημιούργησε τὶς καταβολὲς τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Δημιουργῶντας ἕνα νέο ὅρο γιὰ τὸν σύγχρονο λευκὸ ἄνθρωπό, εἰσήγαγε τὸν ὅρο HOMO EUROPAEUS καὶ μὲ τὴν ἀναμόρφωσι τῆς θεωρίας τοῦ GOBINEU, τὴν διέσωσε ἀπὸ τὴν φθορὰ τοῦ χρόνου μετατρέποντάς την σὲ αὐστηρὸ ἐπιστημονικὸ σύγγραμμα. Τέλος πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν RATZEL καὶ τοὺς γεωπολιτικούς, παρουσίασε καὶ ἐξήγησε τὸ ἀξίωμα τοῦ ζωτικοῦ χώρου καὶ τὸ συνεδύασε μὲ τὸν ἀγῶνα ἐπιβιώσεως τῶν φυλῶν, πρωτοστάτησε στὴν ἀρνητικὴ θεώρησι τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ἰσοπεδωτικοῦ παράγοντα καὶ προώθησε τὴν θεωρία καὶ τὴν μεθοδολογία τῆς φυλετικῆς ἐπιλογῆς.

Ὁ HOUSTON STEWART CHAMBERLAIN, γιὸς Ἄγγλου ναυάρχου, δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ γραμμὴ τοῦ GOBINEAU καὶ τοῦ LAPOUGE. Μὲ τὸ σύγγραμμά του ὅμως, DIE GRUNDLAGE DES XIX JAHRHUNDERTS (Ἡ βάσις τοῦ XIX αἰῶνος), ποὺ ἐκδόθηκε τὸ 1898, προσέφερε στὴ φυλετικὴ θεωρία τὸ στερεώτερο δυνατὸ ὑπόβαθρο: τὴν ἱκανότητα νὰ λύνῃ κανεὶς ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ἱστορίας μὲ τὸ κλειδὶ τῆς φυλῆς. Ὕψωσε τὸ λάβαρο τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἀτομικοῦ ἐθνικισμοῦ, κτυπῶντας τὸν ἀπολυταρχισμὸ τῆς μοναρχίας, τὸν δεσποτισμὸ καὶ τὸν μεσαιωνικὸ διεθνισμὸ τῆς ἐκκλησίας, τὸν δογματισμὸ καὶ τὶς προκαταλήψεις. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, διερευνῶντας τὸ θέμα τῶν Ἰουδαίων, ἀπεκήρυξε τὴν ἀντίληψι τῆς ἐπιβαρύνσεώς τους μὲ κάθε δεινὸ τῆς ἱστορίας. Καὶ αὐτὸς ὅμως θεωρεῖ τὶς Ἰουδαϊκὲς ἐπαναστάσεις μηδὲ ἐξαιρουμένης τῆς χριστιανικῆς σὰν «ἄμεσες ἐγκληματικὲς ἐνέργειες ἐναντίον ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς»,[2] καὶ τὴν Ἰουδαϊκὴ δεσποτικὴ νοοτροπία σὰν ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους. Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ CHAMBERLAIN ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη ἀπὸ τοὺς προκατόχους του χάρις στὴν ἁπλῆ μέθοδο τῆς χρήσεως τοῦ φυλετικοῦ παράγοντος σὲ κάθε ἱστορικὴ μεταβολή. Ἀποκηρύσοντας τὸν ρόλο τῶν Εὐρωπαίων ἡγεμόνων σὰν ἀποτέλεσμα Ἰουδαϊκῆς φυλετικῆς νοοτροπίας, δέχθηκε τὴν μεταφυσικὴ καὶ μηχανικὴ ἐξέλιξι σὰν ἀμιγὲς προϊὸν τῆς ἐμπειρικῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως τῶν προσωκρατικῶν φιλοσόφων καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Δημοκρίτου. Στὴν γνώμη του γιὰ τὸν Ἄριο ἀναφέρει

---

1. L'Aryen, son Rôle social. Vacher de Lapouge, Paris 1899, Ir Edition σελὶς 252.
2. Die Grundlage Des XIX Jahrhunderts, H.S. Chsmberlain, München 1900, 2· edition σελὶς 159.

πώς «αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι χαρούμενος, ἐκδηλωτικός, φιλόδοξος, ἀκούραστος, πότης, τυχοδιώκτης, κυνηγός, καπνιστής,... ξαφνικὰ σταματᾶ: τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως τὸν καταλαμβάνει —ὄχι ὅμως σὰν αὐστηρὰ ὀρθολογιστικὸ πρόβλημα... ἀλλὰ σὰν ἄμεση ἀκαταμάχητη ἀναγκαιότης τῆς ζωῆς... καὶ στὴν προσπάθειά του ν' ἀνακαλύψη αὐτὴ τὴν ἁρμονία, ὑψώνει τὴν φωνή του γιὰ νὰ τραγουδήση, δοκιμάζει κάθε τρόπο ἐκφράσεως τοῦ ἤχου, πειραματίζεται μὲ κάθε τρόπο καὶ ἀκούει προσεκτικά. Αὐτὴ ἡ προσπάθεια δὲν μένει χωρὶς ἀπάντησι: Συναισθάνεται τὶς μυστηριώδεις φωνὲς τοῦ χρόνου καὶ τοῦ κόσμου...».[1]

Ἔτσι οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι δημιούργησαν ἕνα ἑνιαῖο οἰκοδόμημα, ποὺ πάνω του θὰ βασιζόταν ἕνα εὐρὺ πολιτικὸ φάσμα.

Κάποιος ποὺ ἐπηρεάστηκε ἀπὸ τὶς ἰδέες αὐτές, ἦταν ἕνας δάσκαλος. Κατὰ ὴν διάρκεια τοῦ Ι Παγκοσμίου Πολέμου ἐγκατέλειψε τὴν ἐργασία του καὶ ἀπεσύρθη γιὰ νὰ γράψη ἕνα βιβλίο. Τὸν πρῶτο τόμο, τὸν ἐξέδωσε τὸ 1918. Τὸ βιβλίο αὐτό, THE DECLINE OF THE WEST (Ἡ παρακμὴ τῆς Δύσεως), ἔκανε τρομακτικὴ ἐντύπωσι. Ὁ ἄσημος δάσκαλος OSWALD SPENGLER, ἔγινε ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους ἀνθρώπους τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Ὁ SPENGLER παρέλαβε τὴν κυκλικὴ θεωρία τοῦ Ἡρακλείτου, ποὺ εἶχαν ἀναβιώσει ὁ NITSCHE καὶ ὁ VICO, καὶ τὴν ἐξειδίκευσε στὸ πρόβλημα τῆς γεννήσεως, τῆς ἐξελίξεως καὶ τοῦ θανάτου τῶν πολιτισμῶν. Κάθε πολιτισμὸς ἰσχυρίζετο ὁ SPENGLER, ἔχει ἕναν ὀργανικὸ κύκλο ζωῆς. Μελετῶντας λοιπὸν τοὺς κύκλους ἄλλων πολιτισμῶν μποροῦμε νὰ καταλήξουμε σὲ συμπεράσματα καὶ γιὰ τὸν Δυτικὸ πολιτισμό. Ἔτσι προέβλεψε, πὼς ὁ πολιτισμὸς τῆς Δύσεως ἔφθασε στὸ τελικό του στάδιο. Ἀκολουθῶντας τὴν καμπὴ ποὺ ἀρχίζει μετὰ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάστασι μὲ τὴν εἰσβολὴ τοῦ δεσποτισμοῦ τοῦ χρήματος καὶ τοῦ ὑλισμοῦ, ἡ Δύσις ἦταν καταδικασμένη νὰ πεθάνη, ἀκολουθῶντας τὴν μοῖρα τόσων ἄλλων πολιτισμῶν. Τὸ στάδιο ποὺ διήνυε ὁ πολιτισμός της ἦταν καὶ τὸ τελευταῖο.

Εἶναι εὔκολο ν' ἀντιληφθῆ κανεὶς τὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἤσκησε ἡ θεωρία τοῦ SPENGLER. Μία ἀπὸ τὶς πρῶτες πολιτικὲς ὁμάδες ποὺ ἀπεδέχθησαν τὶς προβλέψεις του ἦταν οἱ Ἐθνικομπολσεβίκοι. Σὲ ἀντίθεσι μὲ τοὺς Ρώσους ὁμοϊδεάτες τους διεκήρυσαν πὼς ὁ κολλεκτιβισμὸς πρέπει νὰ γίνεται μέσα στὰ ἐθνικὰ ὅρια χωρὶς νὰ ἀλλοιώνεται ἡ ἐθνικὴ ὑπόστασι τῆς χώρας. Σ' αὐτοὺς ἀνήκουν μερικὲς μεγάλες φυσιογνωμίες τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Ὁ ERNST JÜNGER, ποιητὴς καὶ συγγραφεύς, ὁ WALTER NIEKISCH, ὁ ERNEST VON SALOMON καὶ ὁ ἀδελφός του PFEFER μετέπειτα ἀρχηγὸς τῶν S. A. Βερολίνου. Ἄλλη ὁμάδα ἦταν οἱ ἐξπρεσσιονιστὲς ποὺ ἔρρεπαν πρὸς τὴν ἀναρχία καὶ τὴν ἐπανάστασι ὅπως ὁ GOTTFRIED BENN, ὁ ARNOLD BRONNEN. Οἱ ἐθνικιστὲς μὲ δεσπόζουσες φυσιογνωμίες τὸν στρατηγὸ LUDENDORF καὶ τὸν βιομήχανο ALFRED HUGENBERG. Πολλοὶ πρώην κομμουνιστὲς ὅπως ὁ ALFRED ROSENBERG ὁ KARL WOLFF μετέπειτα στρατηγὸς τῶν S.S. καὶ ὑπασπιστὴς τοῦ HIMMLER καὶ ὁ WERNER BEST μετέπειτα διοικητὴς S.S. Δανίας. Πολλοὶ φι-

1. Die Grundlage Des XIX Jahrhunderts, H. S. Chamberlain, München 1900, 2· edition σελὶς 260.

λόσοφοι καὶ ἐπιστήμονες ὅπως ὁ MARTIN HEIDEGGER, ὁ OTTO DIETRICH, ὁ ALFRED BOYMLER, ὁ WERNER HEISENBERG, ὁ MAX PLANK οἱ φυσικοὶ LENNARD καὶ STARK. Συνθέτες καὶ ἐκτελεστὲς ὅπως ὁ RICHARD STRAUSS, ὁ KARL ORFF, HERBERT VON KARAJAN, ὁ WILELM FU- ἐ ALFRED BOYMLER, ὁ WERNER HEISENBERG, ὁ MAX PLANK, οἱ φυσικοὶ LENNARD καὶ STARK. Συνθέτες καὶ ἐκτελεστὲς ὅπως ὁ RICHARD STRAUSS, ὁ KARL ORFF, HERBERT VOV KARAJAN, ὁ WILHELM FU-RTWANGLER. Τέλος σύνδεσμοι παλαιῶν στρατιωτῶν καὶ ἀξιωματικῶν ὅπως ἡ STAHLHELM καὶ τὸ FREIKORPS.

Ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν θέσι τῆς Γερμανίας καὶ τὸ ἀδιέξοδο τῆς πολιτικῆς της ζωῆς, ζητοῦσαν τὴν διάλυσι τῶν πολιτικῶν κομμάτων, προτιμῶντας ἀντὶ αὐτῶν τοὺς συνδέσμους, πάνω στὴν ἰδέα τῶν ὁποίων ἦταν βασισμένα πολλὰ κινήματα τῆς νεολαίας. Ἐπιθυμοῦσαν ἕνα ὀργανικὸ κράτος, μιὰ λαϊκὴ κοινωνία χωρὶς ταξικοὺς ἀγῶνες. Διεκήρυσσαν τὴν πίστι τους σ' ἕναν ἀρχηγὸ καὶ σ' ἕνα Τρίτο Ράϊχ, ποὺ περίμεναν σὰν διέξοδο στὸ δυσοίωνο μήνυμα τοῦ SPENGLER.

Ἔτσι ἀντὶ νὰ ἔχουμε τὴν ἕνωσι ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως στὴν Ἰταλία, μὲ στόχο τους ἕνα συγκεκριμμένο σκοπὸ παρατηροῦμε πῶς συνδέονται μέσω ἑνὸς ὁρισμένου πολιτικοῦ σχηματισμοῦ, ποὺ μετατρέπεται σὲ ὄργανο ἀλλὰ καὶ ἀποτέλεσμα τῶν ἐπιθυμιῶν τους. Ὁ σχηματισμὸς αὐτὸς ἦταν τὸ Ναζιστικὸ κόμμα καὶ ἀρχηγός του ὁ ADOLF HITLER.

Ὁ HITLER καὶ τὸ ἰδιότυπο αὐτὸ κόμμα δὲν γεννήθηκαν ξαφνικὰ στὸν πολιτικὸ χῶρο τῆς Γερμανίας. Ἦταν καὶ αὐτοὶ ἡ ἔκφρασις μιᾶς ἀπογοητεύσεως ἀλλὰ καὶ μιᾶς δυναμικῆς θελήσεως γιὰ ἐπιβίωσι ποὺ τὴν ἐξέφραζαν μὲ μιὰ συγκεκριμμένη βιοθεωρία. Εἶναι βεβαίως ἡ σαγήνη τῆς θεωρίας αὐτῆς πασίγνωστη ἰδιαίτερα γιὰ τὸν μαγνητισμὸ ποὺ ἤσκησε στὸν πληθυσμό. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶναι λιγώτερο γνωστό, εἶναι τὸ ποιοὶ ἦσαν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐπηρέασαν καὶ ἀνέδειξαν τὸν HITLER στὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχηγοῦ ποὺ ὀνειρευόταν ὁ λαός. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καλλιέργησαν καὶ σταθεροποίησαν στὸν HITLER τὴν δομὴ καὶ τὴν φυσιογνωμία τοῦ ἀρχηγοῦ. Οὔτε ἡ προοπτικὴ τῆς ἐξουσίας, οὔτε ὁ στρατιωτικὸς τρόπος ζωῆς ποὺ τοῦ ἐνέπνευσαν ὁ LUDENDORF μὲ τὸν R'OHM, μετέπειτα ἀρχηγὸ τῶν S. A., οὔτε ὁ διδακτικὸς πραγματισμὸς τοῦ FEDER, πρωΐμου μλους τοῦ κόμματος, δημιούργησαν αὐτὸ τὸν ἀλάνθαστο τόνο ἀνησυχίας καὶ πίστεως στὴν φωνή του, τὴν μονολιθικὴ ἀπεικόνισι τοῦ σκοποῦ, τὴν μεταφυσικὴ ἐμπιστοσύνη στὸ ἀποτέλεσμα, τὴν παραίσθησι καὶ τὴν λογική, ποὺ ἐναρμονίζονται τόσο τέλεια ὥστε νὰ σαγηνεύουν ἕναν τεράστιο πληθυσμό. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦταν ὁ RUDOLF HESS, ὁ KARL HAUSHOFFER καὶ ὁ DIETRICH ECKART.

Ὁ RUDOLF HESS, γεννήθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια ἀπὸ Ἑλληνίδα μητέρα καὶ Γερμανὸ πατέρα. Μεγαλωμένος, μέσα στὸ μυστηριακὸ κόσμο τῆς Ἀνατολῆς, συνειδητοποίησε τὸν ἀόρατο αἰώνιο ἐχθρὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ κατάλαβε πῶς μόνον μιὰ ἰσχυρὴ πολιτιστικὴ ἀρχέγονη δύναμις ἦταν ἱκανὴ νὰ τὸν καταστρέψη. Ἔτσι ὁ HESS ἔγινε ὁ μοιραῖος ἄνθρωπος τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰδέας. Το-

ποθέτησε τὴν Εὐρώπη πάνω ἀπὸ τὴν Γερμανία καὶ ἀγωνίστηκε γιὰ νὰ γίνη ἀντιληπτὸ πὼς ἡ αὐτόνομος ἐπιβίωσις τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν μπροστὰ στὴν γέννησι δύο ὑπερδυνάμεων ἦταν ἀδύνατος. Τὴν πίστι του στὸν ἀγῶνα αὐτὸ ἀπέδειξε τὸ 1941 μὲ τὸ ταξίδι του στὴν Ἀγγλία, σὲ μιὰ ἀπελπισμένη προσπάθεια νὰ σταματήση ἕναν ἀκόμη Ἐμφύλιο Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο, θυσιάζοντας ὅ,τι ὁ ἴδιος προσωπικά, εἶχε κατακτήσει.

Ὁ KARL HAUSHOFFER ἦταν ὁ νεώτερος στρατηγὸς τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ κατὰ τὸν Ι Παγκόσμιο Πόλεμο. Μετὰ τὴν λῆξι του, ἀσχολήθηκε μὲ τὴν θεωρία τοῦ ζωτικοῦ χώρου τὴν ὁποία μετέτρεψε σὲ ἐπιστήμη. Ἡ γεωπολιτική, ποὺ ὁ πατέρας της εἶναι ὁ HAUSHOFFER, μελετᾶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ γεωγραφικοῦ περιβάλλοντος καὶ εἰδικώτερα τῶν φυσικῶν, ἐθνικῶν, δημογραφικῶν καὶ οἰκονομικῶν συνθηκῶν, σὲ συνάρτησι μὲ τὴν πολιτικὴ τῶν κυβερνήσεων. Ἔχει στενὴ σχέσι μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ τὶς συγκρούσεις ποὺ προκαλοῦνται μεταξὺ τῶν λαῶν. Οἱ γεωγραφικὲς λοιπὸν συνθῆκες τοῦ περιβάλλοντος ἔχουν ἀποφασιστικὸ ἀποτέλεσμα στὴν πολιτικὴ ἀνάπτυξι τῶν κρατῶν καὶ τῶν πολιτικῶν ὁμάδων. Ὁ HAUSHOFFER εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ καλλιέργησε τὸ αἴσθημα τῆς πολιτικῆς τοῦ μείζονος χώρου στὸν HITLER, μὲ τὶς συχνὲς ἐπισκέψεις του στὴν φυλακὴ τοῦ LANDSBERG, που ἐκρατεῖτο μετὰ τὸ πραξικόπημα τοῦ Μονάχου, τὸ 1923. Τοῦ δίδαξε ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα ποὺ χαρακτηρίζουν τὸν μεγαλόπνοο πολιτικὸ καὶ ἔθεσε στὴν διάθεσί του τὶς ἐπαφὲς του στὶς ἀνώτερες τάξεις τῆς χώρας.

ὉDIETRICH ECKART ὑπῆρξε κατὰ τὸν ἴδιο τὸν HITLER ὁ μεγάλος του δάσκαλος. Χωρὶς νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὴν πολιτικὴ ἐπηρέαζε ἐν τούτοις πάρα πολλοὺς σημαντικοὺς ἀνθρώπους. Γνωστὸς σὰν μεταφυσικὸς ποιητὴς ποὺ ἔγραφε γιὰ τὴν συνάρτησι τῆς ψυχῆς μὲ τὸ σύμπαν, ἀσχολήθηκε μὲ τὴν ἔκδοσι τοῦ «Λαϊκοῦ παρατηρητοῦ» μέχρι τὸν θάνατό του τὸ 1924 καὶ μέσω αὐτῆς τῆς ἐφημερίδος προώθησε τὸν ἄσημο μέχρι τότε ALFRED ROSENBERG. Ὁ ECKART διεκήρυξε πὼς ἡ πραγματικὴ ἐπανάστασι δὲ πήγαζε ἀπὸ ταξικὲς διαφορὲς ἀλλὰ ἀπὸ τὴν συνειδητοποίησι τῆς ὑπάρξεως τῆς Διεθνοῦς τοῦ Χρήματος καὶ τὴν ἐπίπτωσί της στὴν ζωὴ κάθε χώρας. Ἡ ἀναγκαία λοιπὸν ἐπανάστασις, ἦταν ἐναντίον τοῦ διεθνοῦς συμφέροντος καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη αὐθεντική, σκέψι ποὺ μεταδιβάστηκε ἀκεραία στὸν μαθητή του.

Ὅλες αὐτὲς οἱ καταβολὲς ἑνώνονται στὴν φυσιογνωμία τοῦ HITLER. Καμμία ἄλλη προσωπικότης τοῦ XX αἰῶνος δὲν παρήγαγε τέτοιο δυναμισμὸ καὶ μαγνητισμό· εἶναι δὲ ἀσύλληπτη ἡ τρομακτικὴ δύναμις, ποὺ διωχέτευσε σὲ μιὰ χώρα μέσης ἰσχύος ὥστε νὰ τὴν φέρη στὸ ἐπίπεδο τῆς ὑπερδυνάμεως.

Ὁ HITLER εἶναι ὁ μεγάλος ἁπλοποιητὴς τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς βιοθεωρίας. Χωρὶς αὐτὸν ἦταν προωρισμένη νὰ συζητεῖται στοὺς φοιτητικοὺς κύκλους καὶ νὰ βρίσκη ἀπήχησι στοὺς ἀνήσυχους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς. Ὁ HITLER ἔπιασε τὸν σφυγμὸ τοῦ λαοῦ. Τὴν ἀφηρημένη ἀπογοήτευσι καὶ φόβο τῶν μαζῶν τὸν μετέτρεψε σὲ συγκεκριμμένη δυναμικὴ ροπή, διακηρύσσοντας πὼς ἡ δυσμενὴς ἐξέλι-

ξις τῶν πραγμάτων, ὠφείλετο στὴν καταστροφὴ τῆς φυσικῆς λαϊκῆς ἀριστοκρατίας ποὺ εἶχε δημιουργήσει τὰ πάντα γιὰ νὰ ἀντικατασταθῆ ἀπὸ μιὰ νέα «ἀριστοκρατία», τὴν ἀριστοκρατία τοῦ χρήματος. Μαζὶ μὲ τὴν ἀριστοκρατία αὐτὴ συμπορεύονται οἱ Σιωνιστὲς σὰν ὄργανα «μιᾶς ἀδιάκοπης ἐξαπλώσεως, ἑνὸς ἀόρατου Ἑβραϊκοῦ κράτους, μὲ στόχο τὴν ὑπέρτατη τυραννία πάνω σ' ὅλο τὸν κόσμο».[1]

Ἡ ἐξάπλωσις αὐτὴ θέτει σὲ κίνδυνο τὴν ἀνεξαρτησία τῶν λαῶν καὶ ἡ ἀνεξαρτησία αὐτὴ δὲν εἶναι μία ἁπλὴ νομικὴ διατύπωσις στὰ πλαίσια διεθνῶν ὀργανισμῶν ἀλλὰ πραγματικὴ καὶ βασισμένη σὲ δύο ἀπαραίτητες προϋποθέσεις. Πρῶτον, στὴν ἱκανότητα τοῦ λαοῦ νὰ ζῆ αὐτάρκης στὸ ἔδαφός του καὶ δεύτερον, στὴν ἱκανότητα τῆς χώρας νὰ προσφέρη στρατιωτικὴ καὶ γεωγραφικὴ προστασία. Ἡ ἀνεξαρτησία αὐτὴ συνδέεται ἄμεσα μὲ τὸ πρόβλημα τοῦ ζωτικοῦ χώρου γιατὶ «ἐὰν δὲν ἔχουμε τὴν δύναμι νὰ ἀποκτήσουμε τὸ ἔδαφος ποὺ χρειαζόμαστε γιὰ τὴν ἐπιβίωσί μας θὰ ἐξαφανιστοῦμε».[2]

Ἡ σχέσις πολέμου καὶ ἀνεξαρτησίας δὲν εἶναι σχέσις αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος. Εἶναι ἡ ἀπόλυτος πρᾶξις, «ἡ πλέον δυναμικὴ καὶ κλασσικὴ ἔκφρασις τῆς ζωῆς»,[3] ἡ μορφὴ τῆς ζωῆς ποὺ μεταμορφώνει τὸν λαὸ σὲ φυλή. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ὁ στόχος αὐτὸς ἀπαιτεῖται σαφὴς κοινωνικὴ δομὴ καὶ φυσικὰ ἀποκλεισμὸς τῆς λεγομένης «ἀνωτέρας» κοινωνικῆς τάξεως. Ὁ HITLER, βασιζόμενος στὸν λαὸ ἀναφέρεται σ' αὐτοὺς «σὰν τοὺς δυνατοὺς καὶ τρομεροὺς κυρίους, ποὺ ἀποτελοῦν τμῆμα μιᾶς ἐντελῶς διαφορετικῆς ἀνθρωπότητος λόγῳ κληρονομικοῦ δικαίου».[4] Οἱ σημερινοὶ πληβεῖοι, ἀπόγονοι τῶν Ἀρίων, κατήντησαν πολῖτες β' κατηγορίας, μὲ τὴν εἰσβολὴ τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ πλούτου, εἶναι ὅμως οἱ μόνοι ἱκανοὶ νὰ ξαναδημιουργήσουν μία πολιτιστικὴ ὀντότητα, ἀντάξια τοῦ παρελθόντος. Αὐτοὶ μποροῦν καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὴν πραγματοποίησι τοῦ ὑψηλοῦ ἰδανικοῦ τῆς πραγματικῆς ἀνεξαρτησίας. Τὸ ὑπόδειγμα πολιτείας ποὺ ἔχει κατὰ τὸν HITLER αὐτὲς τὶς δυνατότητες εἶναι ἡ Σπάρτη, «τὸ ἁγνότερο φυλετικὸ κράτος τῆς ἱστορίας».[5]

Ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν ἀποτίναξι τοῦ ζυγοῦ πρέπει νὰ ἔχη στόχο του ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀπελευθέρωσί του ἀπὸ τοὺς Σιωνιστὲς καὶ τοὺς πλουτοκράτες. Ὀφείλει νὰ καταστρέψη τὰ ὄργανα καταπιέσεώς τους: τὸ δόγμα καὶ τὸν ἠθικὸ ὑλισμό. Ὁ πόλεμος αὐτὸς πρέπει νὰ ἔχη στόχο του ἐπίσης, τὸν σεβασμὸ τῶν φυσικῶν νόμων καὶ τὴν διαφύλαξι τοῦ εἴδους ἔναντι ὅλων ἐκείνων ποὺ ἀποβλέπουν στὴν καταστροφή τους.

Ὁ HITLER γίνεται ἡ χαμένη φωνὴ τῶν Ἀρίων. Ἡ μάχη γιὰ τὴν ἐπιβίωσι, ὁ πόλεμος, ἡ πικρία γιὰ τὴν μεταμόρφωσι τοῦ πρώην κυρίου σὲ δοῦλο ἑνὸς ξένου σημιτικοῦ «πολιτιστικοῦ» μηχανισμοῦ, εἶναι γι' αὐτὸν πόλεμος γιὰ ὅλους, ἀγῶνας γιὰ μιὰ σχεδὸν χαμένη ὑπόθεσί του. Μαζί του ὁ ἐθνικοσοσιαλισμὸς μετατρέπεται στὸ πρῶτο σκαλοπάτι γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ μέλλοντος.

---

1. Adolf Hitler, Sein Leben Und Sein Reden. Ἔκδοσις Adolf - Viktor Von Körber München 1923 σελὶς 109.
2. Adolf Hitler in Franken, Reden Aeus Der Kampfzeit, Nürnberg 1939 σελὶς 40.
3. Hitlers Tischgespräche, σελὶς 227.
4. Aauptarchiv Der NSDAP, Fa 88, Fasz 53.
5. Adolf Hitier In Franken, Reden Aus Der Kampfzeit, Nürnberg 1939 σελὶς 115

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Εἶναι ἴσως δύσκολο νὰ προσδιορίσουμε μέσω τῆς ἐννοίας θρησκεία, τὴν πίστι τῶν Ἑλλήνων κι αὐτὸ γιατὶ δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε μ' ἕνα δογματικὸ θεοκρατικὸ οἰκοδόμημα, ἀλλὰ ἀντίθετα μὲ μιὰ ἀληθινὴ ποίησι τῆς Φύσεως καὶ τοῦ Φυσικοῦ νόμου, θεματοφύλακα ἀληθειῶν, ποὺ συχνὰ μᾶς διαφεύγει τὸ μυστικό τους. Αὐτὴ ἡ ποίησι ἀποτελεῖ ἴσως τὴν αἰνιγματικώτερη ἁρμονικὴ ἀντίθεσι τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τὸ ἀντίβαρο τῆς ὀρθολογικῆς ἑλληνικῆς σκέψεως.

Ἀπὸ τὴν μία πλευρὰ οἱ ἀνθρώπινοι θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, ποὺ παρασύρονται σὲ χίλιες δύο τρέλλες καὶ σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ νὰ ἀπορῇ κανεὶς μὲ τὰ ὅρια τῆς ἑλληνικῆς φαντασίας καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ θεϊκοὶ ἄνθρωποι, οἱ ἥρωες, ποὺ ξεπερνοῦν τὸ ἀνθρώπινο μέτρο γιὰ νὰ καταλήξουν στὸ βάθρο τοῦ θεοῦ, συνθέτουν ἕνα ἀπὸ τὰ ἁγνότερα ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ μας, ποὺ ἀποκαλύπτει στὸν μεμυημένο τὴν ἑλληνικὴ βιοθεωρία: ΤΟΝ ΗΡΩΙΚΟ ΤΡΟΠΟ ΖΩΗΣ.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν πίστι ἀνακαλύπτουμε τὸ Ἀριανὸ ἀρχέτυπο, τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀρχέγονου προγόνου νὰ συναισθάνεται τριγύρω του τὴν παρουσία καὶ τὴν κυριαρχία μιᾶς μυστηριακῆς συμπαντικῆς δυνάμεως. Ὅπου ὑπάρχει ὑπέρβασι τοῦ φυσικοῦ μέτρου γεννιέται ἕνας θεὸς καὶ ὅπου ὑπάρχει ὑπέρβασι τοῦ ἀνθρωπίνου μέτρου γεννιέται ἕνας ἥρωας.

Ἔτσι ἐκεῖνοι, ποὺ πέρα ἀπὸ κάθε μέτρο, ἀγάπησαν, ἀγωνίσθηκαν καὶ πέθαναν γιὰ τὸν τόπο τους καὶ τοὺς δικούς τους γίνονται θεοί, δημιουργῶντας ταυτοχρόνως καὶ τὴν θρησκεία τοῦ λαοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ εὐσέβεια ἀναζητᾶ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς νεκρούς, ποὺ ἡ ὑπέροχη ζωή τους εἶχε ἀφήσει ἄφθαρτες ἀναμνήσεις στὴν ἀνθρώπινη μνήμη καὶ ποὺ μετὰ τὸν θάνατό τους διατηροῦσαν τὴν δυνατὴ πνοή, ποὺ τοὺς ἐμψύχωνε ἄλλοτε. Ἡ ζωὴ τῶν ἡρώων συνεχίζεται πιὸ λαμπρὴ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο. Ζοῦν πάντα γιὰ τὸν τόπο τους, πιὸ δυνατοὶ καὶ πιὸ φωτεινοὶ παρὰ ποτέ, ἀκτινοβολῶντας τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν δόξα, ποὺ τοὺς προσεπόρισαν θεοὶ καὶ ἄνθρωποι.

Ἡ τιμὴ λοιπὸν ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴν πίστι, ἐνῶ ἱκανοποιεῖ τὰ συναισθήματα εὐγνωμοσύνης τοῦ ἑλληνικοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τὴν ἀρχαία λατρεία τῶν νεκρῶν, δὲν ἔπαυσε νὰ διατηρῆται ζωηρὴ χάρις στὴν τοπικὴ ὑπερηφάνεια.

Χάρις στὸν OTFRIED MÜLLER, ποὺ ξεπέρασε τὸν ἑλληνικὸ ὁρίζοντα, γιὰ νὰ φθάσῃ στὶς πηγὲς τῆς Ἰνδίας καὶ τῆς Περσίας, νὰ γνωρίσῃ τοὺς θεοὺς τοῦ Βορρᾶ, νὰ περιεργασθῇ τοὺς ἱπποτικοὺς θρύλους τοῦ Μεσαίωνος καὶ νὰ προσφέρῃ μιὰ γνῶσι τῶν λαϊκῶν παραδόσεων, ἀποκτήσαμε μιὰ ἀληθινὴ κατανόησι τῆς ἀρχέγονης πίστεως καὶ τῆς μυθοπλαστικῆς ἱκανότητός της, ποὺ οἱ ἐνστικτώδεις ἐνέργειές της εἶναι παντοῦ ἴδιες, ἀπὸ τοὺς πάγους τῆς Ἰσλανδίας ἕως τὶς ὄχθες τοῦ Γάνδη.

Τέλος οἱ μῦθοι, ποὺ πολλὲς φορὲς συνδέονται ἴσως ἐπίτηδες μὲ τὴν ἑλληνικὴ πίστι, δὲν εἶχαν καμμία ἐπίδρασι στὴ ζωὴ καὶ οἱ Ἕλληνες ποτὲ δὲν ρύθμισαν τὴν ζωή τους βάσει «θείων» ἐντολῶν καὶ ὑποδειγμάτων. Ἀντίθετα ἡ ὑπερήφανη πίστι σὲ θεοὺς καὶ ἥρωες ὑπῆρξε σωτήρια γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ἠθική, ἕως τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ ἀνατολικὲς λατρεῖες ἔκαναν ἐπιδρομή, συνοδευόμενες ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τῶν αἰσχρῶν καὶ χυδαίων ἐφαρμογῶν τους.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

La Nostra Vita

Πέρα ἀπὸ τὸν Βορρᾶ, μακριὰ ἀπ' τοὺς πάγους
πέρα ἀπ' τὸν θάνατο
Ἡ ζωή μας, ἡ ὕπαρξίς μας.
Μέσα ἀπ' τὸ ψῦχος, πέρα ἀπ' τ' ἄγνωστο
ἡ δική μας εὐτυχία.
Μακριὰ ἀπ' τὶς καταιγίδες καὶ τοὺς τυφῶνες
ἡ μόνη μας ἀγάπη «Η ΔΥΝΑΜΙΣ»
Μέσ' ἀπ' τὴν ἄβυσσο, πέρα ἀπὸ τὴν ἠθική
ἡ καταστροφική μας ὁρμή, ἡ Τιμή μας.
Πέρα ἀπὸ τὴν φθορά, τὴν πνευματικὴ παράλυσι
ἡ ἀκμαιότης μας, ἡ διαύγεια μας.
ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ, προχωροῦμε πέρα ἀπ' τὸ λυκαυγές,
ἡ δημιουργική μας πορεία λάμπει.

ROMA 1η Φεβρουαρίου
UN CAMERATA

Ἐμπρός!

Χτυπῆστε τὶς καμπάνες
ποὺ αἰῶνες ἔμειναν βουβὲς
γιατὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν ὥρα
γιὰ χίλια χρόνια θὰ γεννοῦμε
τῆς γῆς μας ἀφέντες.

Κόκκινη ἂς βάφη
τὶς νύχτες ἡ ὀργή μας
σὰν φλόγες, ποὺ τρεμοπαίζουν
στὰ λείψανα τῶν συναγωγῶν.
Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κραυγάσουμε
«Τόπο στὸ Νέο Ἔθνος»
ποὺ τὄθρεψε ἡ ταπείνωση, κι' ἡ πεῖνα
καὶ τὸ ἄνδρωσε ἡ ἐκδίκηση

Τὸ χνῶτο μας πιὰ δὲν μυρίζει στέρηση
τὰ μάτια μας φλογίζει ἡ πυρκαγιὰ
ψωμὶ πιὰ δὲν ζητοῦν τὰ στόματα
ἀλλὰ ἐμβατήρια.

Μπρὸς σύντροφοι, θυμηθῆτε
αὐτὰ ποὺ τραγουδιοῦνται
ὅταν οἱ λόγχες τῶν ἐκδικητῶν
ἀκονίζονται στὰ πεζοδρόμια.

Καὶ τὸ αἷμα, ἂς γράψη στὰ Πλακόστρωτα
κι' οἱ φωτιές, ἂς γράφουν στὶς νύχτες
καὶ οἱ καπνοί, ἂς γράφουν στοὺς οὐρανοὺς
ΕΜΠΡΟΣ! ΕΜΠΡΟΣ! ΕΜΠΡΟΣ!

Ν. ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

«Χωρίς τίτλο»

Ἐρχόμαστε ἀπ' τὴ γῆ τοῦ πάγου καὶ τοῦ χιονιοῦ.
Ἀπ' τὸν ἥλιο τοῦ μεσονυκτίου
ὅπου ἀναπηδᾶνε οἱ θερμὲς πηγές.
Τὸ σφυρὶ τῶν θεῶν θὰ μᾶς ὁδηγήση σὲ νέες χῶρες.
Γιὰ νὰ πολεμήσουμε τὰ στίφη τραγουδῶντας καὶ κλαίγοντας.
Προχωροῦμε μπροστὰ μὲ δυνατὰ κουπιά.
Ὁ μοναδικὸς σκοπός μας θὰ εἶναι ἡ δυνατὴ ἀκτή.
Μποροῦμε νὰ ψιθυρίσουμε ματωμένες ἱστορίες
γιὰ τὸ πῶς γαληνέψαμε τοὺς χειμάρρους τοῦ πολέμου.
Εἴμαστε οἱ κυρίαρχοι.
Καλλίτερα λοιπὸν νὰ σταματήσουμε καὶ
νὰ ξαναχτίσουμε τὰ ἐρείπια μας.
Οἱ ρίζες τῆς ράτσας προσμένουν αἰῶνες τώρα
στὰ μέτρα ἑνὸς Ὀλύμπιου Θεοῦ.
Ὁ ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ δείχνει τὸν δρόμο.

«ΦΑΕΘΩΝ»

Τὸ τελευταῖο ἀντίο

Ὅταν τὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας
κτυπήματα στὴ πόρτα θὰ διακόψουν
κι' ὅταν κραυγὲς ἐμένα θὰ φωνάζουν
σημάδι ἐρχομοῦ τοῦ χωρισμοῦ μας,
δάκρυ στὰ μάτια σου δὲν θέλω νὰ κυλήση
μητέρα τὸ στερνὸ σὰν πῶ ἀντίο.
Κι' ὅταν ὁ ἀπόηχος ἀπ' τὰ βήματα θὰ σβύση
κλεῖσε τὰ μάτια σου γιὰ λίγο καὶ καρτέρα
ν' ἀκούσης ἕναν ἦχο, ἕνα κρότο,
νὰ νοιώσης πὼς γιὰ πάντα θὰ ἔχω φύγη
πὼς φόβο δὲν θὰ νοιώθης πιὰ γιὰ μένα
γιατὶ σὲ σένα πιὰ δὲν θὰ ἀνήκω,
ἀλλὰ στὴ γῆ τὴ λατρεμένη τῆς Πατρίδας.

Γ. ΜΟΥΣΤΑΪΡΑΣ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Ἐὰν θὰ ἔπρεπε νὰ διαλέξω ἕνα ἀπόφθεγμα, θὰ διάλεγα αὐτὸ ἐδῶ: «ΚΑΘΑΡΟΣ — ΣΚΛΗΡΟΣ — ΒΕΒΑΙΟΣ»· μὲ λίγα λόγια ΑΦΘΑΡΤΟΣ. Θὰ ἐξέφραζα ἔτσι τὸ ἰδανικὸ αὐτῶν, ποὺ τίποτα δὲν τοὺς καταβάλη, ποὺ τίποτα δὲν τοὺς ἀλλοιώνει, ποὺ τίποτα δὲν τοὺς ἀλλάζει. Ἐκείνους ποὺ μπορεῖς νὰ ἐμπιστεύεσαι διότι ἡ ζωή τους εἶναι «ΤΑΞΙΣ» καὶ «ΠΙΣΤΙΣ» πρὸς τὴν ἕνωσι μὲ τὴν αἰωνιότητα.

Ὦ, ἐσὺ ὑμνητὴ τοῦ συνεχοῦς ἀγῶνος, ἐσὺ ποὺ ξεπέρασες τὴν ἐλπίδα, ἀφοσιώσου σὲ ὅτι εἶναι αἰώνιο. Μόνον ὅτι ἀνήκει στὴν αἰωνιότητα ὑπάρχει. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι σκιὲς καὶ καπνός. Κανένα ὄν, ἄνθρωπος ἢ ζῶο, καμιὰ ὁμάδα ὄντων, κανένας λαὸς δὲν διανοεῖται ὅτι ἔχεις ἀφοσιωθεῖ σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ ὁτιδήποτε εἶναι αἰώνιο, πέρα ἀπὸ τὶς δυνάμεις σου καταργώντας ἔτσι τὴν ἔνοια τοῦ δυνατοῦ καὶ ἀδυνάτου. Καθένας ἀντιθέτως νομίζει ὅτι ἔχεις ἀφοσιωθεῖ σ' αὐτὸν μέχρις ἐκεῖ ποὺ τὸ ἐπιτρέπουν οἱ δυνάμεις σου. Καὶ τὰ ὄντα καὶ οἱ φυσικὲς ὁμάδες ὄντων ἀντανακλοῦν λίγο ἢ πολὺ τὴν αἰωνιότητα. Τὴν ἀντανακλοῦν μέσα στὸ μέτρο ποὺ πλησιάζουν, ἀπὸ ὅλες τὶς ἀπόψεις τὸ ἀρχέτυπο τοῦ εἴδους τους. Μέσα στὸ μέτρο ποὺ τὸ ἀναπαριστοῦν μὲ ἕνα ζωντανὸ τρόπο. Αὐτὸς ὅμως ποὺ δὲν παριστᾶ παρὰ τὸν ἑαυτό του, μακριὰ ἀπὸ τὸ ἀρχέτυπο τοῦ εἴδους του καὶ εἶναι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ δημιουργοῦν καὶ καταστρέφουν τὴν Ἱστορία, ἀποκτῶντας μεγάλο ὄνομα, δὲν εἶναι παρὰ σκιὰ καὶ καπνός.

Ἐσὺ ποὺ θἄθελες νὰ μπορῇς νὰ ταυτιστῇς μὲ τοὺς ἀδελφούς σου στὴν πίστι σ' αὐτὸ τὸ εὐαίσθητο σύμβολο τῶν Δυνατῶν μέχρις τὸ σημεῖο ποὺ νὰ αἰσθανθῇς: ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ — ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ! Ἀπελευθερώσου ἀπὸ τὶς δύο θανατηφόρες προκαταλήψεις τῆς ἀναζητήσεως, τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς φροντίδος γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ φυλάξου, νὰ μὴν γονατίσῃς ποτέ, ἐὰν οἱ θεοὶ σοῦ ἔχουνε δώσει τὸ προνόμιο νὰ θεωρεῖσαι ἀπαλαγμένος ἐκ γεννετῆς ἀπὸ τὶς προκαταλήψεις.

Ἐσὺ ἔχεις ἄλλα πράγματα νὰ κάνῃς ἀπὸ τὸ νὰ ἀναζητῇς τὴν εὐτυχία καὶ ἀκόμη πιὸ πολὺ τήν, ἀπὸ ὑλιστικὴ ἄποψι τῆς ἐννοίας, εὐτυχία. Ὁ ὑπέρτατος σκοπὸς συνίσταται στὸ νὰ ξαναβρῇς αὐτὴ τὴν ἁρμονία, αὐτὴ τὴν συμφωνία μὲ τὴν αἰωνιότητα τῆς ὁποίας μόνον ἡ λέξι μοιάζει νὰ τοὺς ἔχει σκλαβώσει ἀμετάκλητα. Νὰ κρατήσῃς τὴν θέσι σου μέσα στὸν καθολικὸ χορὸ τῶν ζωντανῶν μὲ ὅλο τὸ μεγαλεῖο, μὲ ὅλη τὴ γνῶσι ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ ὁ λόγος (τὸ Μοναδικό, στὸ εἶδος του, δῶρο τῶ θεῶν) ἢ νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ ἀποκτήσῃς.

Νὰ ζήσῃς σύμφωνα μὲ τοὺς σιωπηλοὺς ἁγίους νόμους ποὺ διέπουν τὴν ὕπαρξι φυλῶν, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰ ἐπιδιώκοντάς το καὶ ἐπιθυμῶντας το. Ἡ εὐχαρίστησις

ἢ ἡ δυσαρέσκεια, ἡ εὐτυχία ἢ ἡ ἀνησυχία τοῦ ἀτόμου δὲν ἔχουνε ἀξία. Ἡ καλοζωΐα —πέρα ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο ποὺ ἁρμόζει στὸν καθένα γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὸ σκοπό του— δὲν ἔχει σημασία. Ὁ σκοπὸς μόνον ἀξίζει: Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΥΣΙΩΔΟΥΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ.

Αὐτὸς ποὺ κατέχει τὸν λόγο καὶ ἄρα σκέφτεται καὶ ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ τὸν θέση στὴν ὑπηρεσία τοῦ οὐσιώδους τὸν κατασπαταλᾶ στὴν ἀναζήτησι προσωπικῶν ἱκανοποιήσεων, ἢ κι' αὐτὸς ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ μυαλό του μὲ στόχο του τὴν καλοζωΐα, θεωρῶντας την, σὰν τὸν Ὑπέρτατο Σκοπὸ εἶναι ἀνάξιος τῶν προνομίων του, τῶν προνομίων τοῦ Λόγου καὶ τῆς κινήσεως. Αὐτὸς ποὺ κάνει χρῆσι τῶν δυνάμεων ποὺ τοῦ δίνουν ὁ λόγος καὶ ἡ σκέψις γιὰ νὰ δώση θάνατο καὶ πόνο στὰ ἄλλα ὄντα τῆς φύσεως, ἐναντίον τῆς ζώσης φύσεως, ἁμαρτάνει ἀπέναντι στὴν Μεγάλη Μητέρα μας, τὴν Φύσι, τὴν ζωὴ καὶ ἐνάντια στὴν ΤΑΞΙ ποὺ ἐπιβάλλει ὅπως, «Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΝΑ ΥΠΟΧΡΕΩΝΗ». Αὐτὸς δὲν ἀνήκει στοὺς δυνατούς, δὲν εἶναι ἕνας Ἀριστοκράτης, ὅπως τὸν ἐννοοῦσαν οἱ Ἀρχαῖοι ΕΛΛΗΝΕΣ ἀλλὰ ἕνας μικροπρεπής, δειλός, ἐγωϊστής, ἀντικείμενο ἀηδίας στὰ μάτια τῆς φυσικῆς ΕΛΙΤ.

Ξυπνεῖστε, τυνάχτε τὶς ἁλυσοδεμένες δυνάμεις σας
κάντε νὰ κυλήση τὸ σφρίγος στὰ στεῖρα πιὰ αὐλάκια μας.
Κάντε νὰ λάμψη, κάτω ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες μυρτιές,
μία ρομφαῖα ἀπρόσμενη, ὅπως στὰ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ.

LECONTE DE LISLE

Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ χτίση γιὰ λογαριασμό σου τὸ γεφύρι, ἀπ' ὅπου χρωστᾶς νὰ περάσης τὸ ρεῦμα τῆς Ζωῆς —κανένας ἐκτὸς ἀπὸ ἐσένα τὸν ἴδιον. Ὑπάρχουν βέβαια μονοπάτια ἄπειρα καὶ γεφύρια καὶ ἡμίθεοι πρόθυμοι νὰ σὲ περάσουν· μὰ θὰ ζητήσουν πληρωμὴ τὸν ἴδιο σου τὸν ἑαυτό. Στὸν κόσμο ἕνας δρόμος μόνος ὑπάρχει, κι αὐτὸν κανένας ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ τὸν βαδίση παρὰ μόνον ἐσύ. Πρὸς τὰ ποῦ βγάζει; Μὴν τὸ ρωτᾶς. Τράβα τον μόνο...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΥΚΟΥΡΤΗΣ

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: ΦΩΤΙΟΣ ΠΑΝΤ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, Ὁδὸς Βαλτετσίου 6, Τηλ. 36.34.716.